

1. 100

BROŃ I AMUNICJA

OBOWIĄZUJĄCE W POLSCE
NORMY I PRZEPISY
DLA
WYROBU I HANDLU BRONIĄ
TUDZIEŻ WSZYSTKICH
POSIADACZY BRONI

POZNAŃ — 1939

NAKŁADEM TYGODNIKA „RYNEK METALOWY I MASZYNOWY“

32 l a t a

działamy na niwie

PRASY KUPIECKO-PRZEMYSŁOWEJ

49,500

kupców,

przemysłowców

i rzemieślników

czyta nasze wydawnictwa:

„Rynek Metalowy i Maszynowy“

„Kupiec Kolonialny, Spożywczy
i Delikatesowy“

„Kupiec-Świat Kupiecki“

„Papier i Galanteria“

„Przemysł Skórny“

„Malarz“

„Złotnik i Zegarmistrz“

„Przegląd Cukierniczy“

„Przegląd Restauratorski
i Hotelarski“

PRASA KUPIECKO-PRZEMYSŁOWA

POZNAŃ, UL. WIELKA 10

BROŃ I AMUNICJA

OPRACOWANIE ŹRÓDŁOWE
POPULARNE

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA WYKONAWCZE,
ORAZ PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE
DLA PUSZKARZY, ODSPRZEDAWCÓW
I WSZYSTKICH POSIADACZY BRONI

1 9 3 9

Skład główny: Wydawnictwo-Księgarnia Z. Gustowski i M. Wojciechowski
Poznań, ul. Wielka 10 — Telefon 13-75

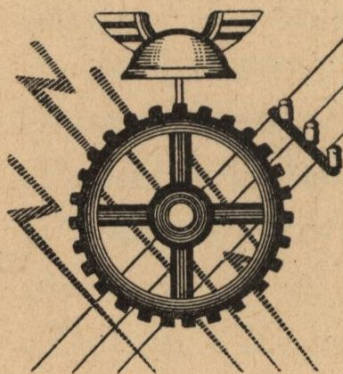

10. 326

STARANIEM I NAKŁADEM TYGODNIKA
„RYNEK METALOWY I MASZYNOWY”
POZNAŃ, WIELKA 10

OPRACOWANIE
TADEUSZA KLERYKOWSKIEGO
POZNAŃ

WSZELKIE PRAWA AUTORSKIE I PRZEDRUKU
ZASTRZEŻONE DLA WYDAWNICTWA
„PRASA KUPIECKO-PRZEMYSŁOWA”
wł. LESZEK GUSTOWSKI, POZNAŃ
WIELKA 10

Ake. 644

P R A W O O B R O N I

Broszura, którą oddajemy niniejszym do rąk najszerszej publiczności, jest zwięzłym ujęciem całości kształtu przepisów i norm, aktualnie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej obowiązujących, a dotyczących wyrobu, sprzedaży, przechowywania, posiadania, przewozu, n o s z e n i a i wyzbywania się broni, amunicji i materiałów wybuchowych.

Aczkolwiek minęło lat pięć od wejścia w życie jednolitych polskich przepisów prawnych, dotycz. broni i amunicji, znajomość ich nie jest w szerokich warstwach społeczeństwa naszego ani dostateczna, ani należycie opanowana. Potwierdzają to niestety nadal licznie notowane kolizje i kary administracyjne, nawet sądowe.

Popularny, a mimo to źródłowy wykład niniejszej broszury pozwala każdemu posiadaczowi broni na dostatecznie szczegółowe zapoznanie się z obowiązującym stanem prawnym na tym odcinku.

Prawo o broni weszło w życie z dniem 1 stycznia 1933 r., a przepisy wykonawcze z dniem 1 kwietnia 1933 roku.

Zestawiliśmy tutaj szczegółowy opis prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych, zawartego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r., a ogłoszonego w Dzienniku Ustaw z dnia 29. 10. 1932 r. Nr 94 poz. 807, oraz przepisów wykonawczych, wydanych rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r., o pozwoleniu na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw z dnia 31. 3. 1933 r. Nr 22, poz. 179. Nadto uwzględniliśmy w tekście przepisy i odsyłacze do szczegółowych postanowień.

**Podział prawa
o broni.**

Prawo o broni obejmuje 10 rozdziałów, na które składają się:

- I. postanowienia wstępne,
- II. handel bronią i amunicją,
- III. ograniczenia handlu bronią i amunicją,
- IV. kontrola handlu bronią i amunicją oraz nadzór władz nad tym handlem,
- V. nabywanie, posiadanie i noszenie broni i amunicji w celach osobistych oraz pozbywanie takiej broni i amunicji,
- VI. przywóz, wywóz, przesyłanie i przewóz broni,
- VII. materiały wybuchowe,
- VIII. strzelnice,
- IX. postanowienia ogólne,
- X. postanowienia przejściowe i końcowe.

I. POSTANOWIENIA WSTĘPNE.

Co to jest broń, amunicja i materiały wybuchowe? Postanowienia wstępne określają w art. 1. że bronią jest każde narzędzie przeznaczone do zadawania bezpośredniego lub pośredniego urazów cielesnych. Amunicją są gotowe naboje i pociski do broni palnej oraz pociski wybuchowe wszelkiego rodzaju.

Za broń i amunicję w rozumieniu prawa o broni uważa się również gotowe lub obrobione istotne ich części — jednakże brak dotąd rozporządzenia, które by określało, jakie części za istotne uważać należy.

Materiały wybuchowe są to ciała w stanie stałym, ciekłym lub lotnym, które pod działaniem podnieć fizycznych (mechanicznych) lub chemicznych rozwijają siłę niszczycielską.

Przepisów polskich, określających przedmioty wzgl. narzędzia jak również istotne części składowe materiałów wybuchowych, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, dotąd nie wydano. Istnieją tylko ważne dotąd przepisy policyjne niemieckie, stosowane podczas przewozu i przecho-

wywania materiałów wybuchowych, ogłoszone w Ministerialblatt für Handel und Gewerbe Nr. 19 z roku 1905, str. 282.

Broń typu wojskowego. Art. 2. wzmiankuje o broni typu wojskowego, używanej lub też nadającej się do używania przez wojsko dla celów służbowych. Wykaz broni typu wojskowego zawiera rozporządzenie Ministra Spr. Wewnętrznych zawarte w okólniku Nr 189 rok 1929, ogłoszonym w zbiorze zarządzeń Min. Spraw Wewn. (Okólniki i pisma okólne 1918 — 1930, część I.) W okólniku tym wymienia się prócz poszczególnych typów broni typu wojskowego również wszelki materiał uzbrojeniowy, jak przyrządy optyczne i miernicze, mat. wybuchowe, mat. obrony przeciwgazowej, opakowania i t. p. Podany materiał uzbrojeniowy winien być przez fachowców stwierdzony, że dotyczy on mater. uzbroj., zarówno wyprodukowanego w kraju, za granicą wzgl. mat. uzbrojenia pochodzącego z byłych państw zaborczych.

Broń biała. Art. 3. określa broń białą — przepis ten rozszerza rozporządzenie z dnia 27. 1. 1936 r. ogłoszone w Dzienniku Ustaw Nr 10 z dnia 13 lutego 1936 roku, poz. 96.

W myśl powyższego rozporządzenia broń biała wszelkiego rodzaju, ukryta w przedmiotach nie mających wyglądu broni, np. w laskach, parasolach, kijach i t. p. oraz pałki giętke (gumowe, sprężynowe, skórzane i t. p.) zaopatrzone w zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierające wkładki z takiego materiału (kastety) oraz boksery metalowe wszelkiego rodzaju i pierścienie palcowe kolczaste lub zaopatrzone w guzy, żeberka i t. p. wymaga pozwolenia na kupno, posiadanie i noszenie broni w myśl postanowienia art. 18. prawa o broni.

Natomiast szable, szpady, bagnety, lance i piki, o ile nie należą do mat. uzbrojenia, sztylety wszelkiego rodzaju, noże o długości ostrza ponad 10 cm sztywno osadzone na trzonku i ostro zakończone, noże składane o długości ostrza ponad 10 cm zaopatrzo-

ne w urządzenia, utrzymujące je po otwarciu sztywno na trzonku i ostro zakończone nie podpadają pod postanowienia art. 18 prawa o broni, o ile chodzi o ich posiadania. Jednakże noszenie wymienionej broni białej wymaga tak samo pozwolenia władzy, jak broń palna.

Powyższe rozporządzenie zakazuje również handlu tą bronią (za wyjątkiem szabli, szpad, bagnatów, pik i lanc) oraz pistoletami wszelkiego rodzaju z pochwami, służącymi jako kolby lub z dodatkową kolbą.

II. HANDEL BRONIĄ I AMUNICJĄ.

Nabywanie broni Art. 4. Bronią i amunicją wolno przez puszkarzy. zawodowo handlować tylko na zasadzie pozwolenia władzy. Przedsiębiorstwa wytwórcze (puszkarze) mogą sprzedawać wytwarzaną przez siebie broń lub amunicję bez pozwolenia osobom, posiadającym pozwolenie na handel bronią i amunicją, oraz na zamówienie — osobom uprawnionym do nabywania broni lub amunicji zgodnie z przepisami niniejszego prawa.

U w a g a: W myśl powyższego przepisu nie może puszkarz wzgl. rusznikarz nabyć np. lufy — ponieważ jej sam nie wyprodukował — bez specjalnego zezwolenia władzy — tak samo prochu do wyrabiania nabojów — gdyż czyni się winnym wystąpienia przeciw postanowieniu art. 18. prawa o broni.

Art. 5. ustanawia warunki, na podstawie których może być wydane pozwolenie na handel bronią, a mianowicie: osoby fizyczne i prawne ubiegające się o licencję winny się uprzednio postarać o:

- a) obywatelstwo polskie;
- b) poświadczenie władzy, stwierdzające niekaralność sądową za zbrodnie oraz za występki z chęci zysku;
- c) poświadczenie sądu, stwierdzające zdolność do działań prawnych;
- d) poświadczenie, potwierdzające odpowiednią umiejętność zawodową;

e i f) nie wolno trudnić się przemysłem określonym i osoba ta nie może wzbudzać obaw, że wydane pozwolenie użyje w celach szkodliwych dla interesów Państwa lub bezpieczeństwa publicznego.

Art. 6. i 7. zaznacza, że pozwolenia wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej oraz, że pozwolenie na handel bronią może równocześnie upoważniać do handlu amunicją do tej broni, nabywanie nabojów do broni palnej myśliwskiej i do przechowywania i sprzedaży prochu strzelniczego do użytku osobistego.

Art. 8. (punkt 1) określa formę pozwoleń, warunki, pod którymi pozwolenia będą mogły być udzielone, prawa i obowiązki osób, które je otrzymają, oraz sposób prowadzenia przedsiębiorstwa.

Przepisy właściwych Ministrów, które by dane powyższe regulowały, nie zostały dotąd ogłoszone.

Przechowywanie broni w sklepach Istnieje rozporządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 15. 11. 1933 r. o broni i amunicji w wystawach sklepowych i o jej przechowywaniu w sklepach ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 48 z dnia 25. 11. 1933 r., które zakazuje umieszczania w wystawach sklepowych broni krótkiej (automatycznej i wielostrzałowej) oraz amunicji do niej, pozostawiania w wystawie po zamknięciu sklepu broni palnej długiej i amunicji do niej, o ile okna wystawowe nie są należycie zabezpieczone (kratami i żaluzjami) w taki sposób, że włamanie się do nich i wydobywanie znajdującej się w nich broni nie jest możliwe w krótkim czasie. Nakłada też obowiązek przechowywania broni palnej krótkiej w sklepie tylko w pomieszczeniach odpowiednio zabezpieczonych przed włamaniem oraz zezwala powiatowym władzom administracji ogólnej w wyjątkowych wypadkach i na zasadzie całkowitego swobodnego uznania na umieszczanie w porze nocnej w wystawie sklepowej, nie odpowiadającej przepisom, jednej lub dwóch sztuk okazowych broni palnej krótkiej, jednakże tylko w stanie nienadającym się do użytku.

Punkt 2. (art. 8) daje władzy wojewódzkiej możność wydawania pozwoleń na handel bronią z uzależnieniem ich od specjalnych warunków, jeśli stosunki miejscowe lub rodzaj przedsiębiorstwa tego wymagają. Poza tym władza wojew. może określić, które osoby zatrudnione w przedsiębiorstwie i na jakich stanowiskach winny odpowiadać warunkom wymienionym w art. 5. czyli, że winny one przedłożyć poświadczenie podane ad a) do d) tegoż artykułu.

Cofnięcie pozwolenia na handel bronią.

Art. 9. i 10. omawiają cofnięcie pozwolenia, jeśli wyjdą na jaw okoliczności art. 5., które istniały już przed wydaniem pozwolenia lub powstały po jego wydaniu. Władza, która pozwolenie wydała winna je cofnąć, a może cofnąć (art. 10.) w każdym czasie, jeśli uzna, że prowadzenie przedsiębiorstwa mogłoby zagrażać interesowi Państwa lub bezpieczeństwu publicznemu. W razie cofnięcia pozwolenia władza może wyznaczyć termin do zlikwidowania przedsiębiorstwa w okresie półrocznym, a nawet krótszym, zależnie od uznania wzgl. decyzja o cofnięciu przedsiębiorstwa może być natychmiast wykonalna i w takim wypadku wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji. Władza może równocześnie z cofnięciem pozwolenia wzgl. później wyznaczyć osobę, pod której nadzorem likwidacja będzie przeprowadzona i określić sposób jej likwidacji, wzgl. władna jest wstrzymać na czas określony wykonywanie wszystkich lub niektórych czynności, wchodzących w zakres działania przedsiębiorstwa, albo może zarządzić zabezpieczenie, znajdujące się w dyspozycji przedsiębiorstwa broni, amunicji i prochu strzelniczego.

Przemysł okrężny.

Art. 11. zabrania uprawiania handlu bronią, amunicją i prochem w drodze przemysłu okrężnego i na targach gminnych, małych i wielkich. Natomiast na wystawach i targach gospodarczych wolno sprzedawać te przedmioty, jednak tylko za specjalnym zezwoleniem,

które wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 12. Wolno sprzedawać broń, amunicję i proch strzelniczy tylko osobom upoważnionym do ich nabywania. Postanowienie to nie dotyczy obrotu bronią z zagranicą. Ujęte jest ono w art. 30 i 32 niniejszego prawa o broni.

III. OGRANICZENIA HANDLU BRONIĄ I AMUNICJĄ.

Art. 13. Ministrowie Spraw Wewnętrznych, Spr. Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu mogą w drodze rozporządzenia zakazywać handlu poszczególnymi rodzajami broni i amunicji oraz wprowadzić ograniczenia lub specjalne warunki przy handlu poszczególnymi rodzajami broni. (Rozporządzenie takie może być w każdej chwili zastosowane, jeżeli interes Państwa wzgl. bezpieczeństwo publiczne tego wymagać będzie).

IV. KONTROLA HANDLU BRONIĄ, AMUNICJĄ ORAZ NADZÓR WŁADZ NAD TYM HANDLEM.

Numeracja broni i znak amunicji. Art. 14. W myśl art. 14. wolno puszczać w obieg tylko broń zaopatrzoną w firmę lub znak towarowy wytwórcy lub handlującego, w numer bieżący broni oraz — o ile chodzi o broń palną — w znaki próbne co do jej wytrzymałości i bezpieczeństwa w użyciu.

Postanowienia te dotyczą również broni przerabianej i mogą mieć zastosowanie do amunicji, o ile chodzi o zaopatrywanie jej w firmę lub znak towarowy oraz w znaki rozpoznawcze dotyczące jej właściwości balistycznych.

Rozporządzenia jednak określającego sposób i postępowanie przy znakowaniu, dokonywaniu prób broni, wzgl. znakowaniu amunicji i sposób ich przeprowadzenia, dotąd nie ogłoszono.

Art. 15. Przedsiębiorstwa handlu bronią podlegają nadzorowi władz administracji ogólnej oraz o ile chodzi o przedsiębiorstwa handlujące bronią lub amunicją typu wojskowego, także władzom wojskowym.

Ewidencja broni. Art. 16. Przedsiębiorstwa handlu bronią obowiązane są prowadzić ścisłą ewidencję broni i przedstawiać w terminach, przez władze określonych, jak również na każde jej żądanie, wyciągi i sprawozdania z tej ewidencji.

Postanowienie to dotyczy również amunicji i prochu strzelniczego. Przedsiębiorstwa winny posiadać na znajdującej się u nich broń i amunicję dowody jej pochodzenia.

Art. 17. omawia prowadzenie ewidencji broni, amunicji i prochu strzelniczego, wzory rejestrów i ksiąg oraz dowodów pochodzenia, sposób ich przechowywania i użytkowania oraz zakres i sposób przeprowadzania nadzoru władz, lecz nie jest jeszcze w żadnym rozporządzeniu ujęty.

V. NABYWANIE, POSIADANIE I NOSZENIE BRONI, AMUNICJI W CELACH OSOBISTYCH ORAZ POZBYWANIE TAKIEJ BRONI I AMUNICJI.

Art. 18. Broń można nabywać, posiadać lub nosić w celach osobistych tylko na zasadzie pozwolenia władzy. (Postanowienie tego art. zastrzega jednakże w punkcie 2, że Minister Spraw Wewnętrznych jest władny określić, które rodzaje broni będą mogły być nabywane, posiadane lub noszone bez pozwolenia).

§ 23. przepisów wykonawczych Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 23. 3. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22/33 poz. 179) wymienia broń, którą wolno nabywać, posiadać i nosić bez pozwolenia władzy i to:

- a) wszelkiego rodzaju broń palną, wytwarzaną przed rokiem 1850;
- b) wiatrówki, kalibru najwyżej 6 mm.;

- c) aparaty automatyczne, służące wyłącznie do zabezpieczenia dostępu do budynków lub poszczególnych pomieszczeń w budynkach przed wtargnięciem osób niepowołanych oraz
- d) aparaty, służące wyłącznie do uboju bydła rzeźnych.

W myśl postanowienia rozporządzenia z dnia 27. 1. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 96) wolno posiadać noże (kordelasy), przeznaczone dla celów myśliwskich oraz inne rodzaje noży i sztylety służące dla celów zawodowych i wolno je nosić podczas polowania przez osoby posiadające karty łowieckie oraz osoby, wykonujące dany zawód.

Art. 19. Pozwolenia wydają powiatowe władze administracji ogólnej według swobodnego uznania osobom, nie wzbudzającym żadnych obaw, że użyją broni w celach sprzecznych z interesem Państwa albo bezpieczeństwem, spokojem lub porządkiem publicznym. Pozwolenie na posiadanie broni typu wojskowego może być wydane tylko za uprzednią zgodą właściwej władzy wojskowej. Żołnierzom w służbie czynnej, w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku, oraz oficerom kontraktowym i oficerom czasu wojny pozwolenia na krótką broń palną i broń myśliwską wydają właściwe władze wojskowe.

Wojsko. W myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 10. 12. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 13 rok 1934, poz. 106) wydają pozwolenia na broń żołnierzom w służbie czynnej i w stanie nieczynnym oraz oficerom kontraktowym i czasu wojny przełożeni o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku, zaś żołnierzom w stanie spoczynku powiatowi komendanci uzupełnień.

Władza wojskowa wydaje pozwolenia na broń bez ograniczenia czasu trwania jego ważności. Jeżeli broń ma być dopiero nabyta, władza wojskowa określa w pozwoleniu termin jej nabycia. W razie niedotrzymania tego terminu pozwolenie na broń traci swą moc. Żołnierz, w którego prawne posiadanie

broń przeszła wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, powinien najdalej do 14 dni pozbyć się broni, lub wnieść prośbę o udzielenie mu zezwolenia na tę broń.

Żołnierz nabywający broń palną do użytku osobistego jest obowiązany wpisać w odcinku II. pozwolenia rodzaj, wzór, kaliber, numer broni nabytej, podpisać się i wręczyć ten odcinek osobie, od której broń nabył. Osoba, od której żołnierz broń nabył, jest obowiązana wpisać rodzaj, wzór, kaliber i numer broni do odcinka I. pozwolenia. Ten odcinek pozwolenia pozostaje przy nabywcy i stanowi dowód prawnego nabycia przezeń broni, w pozwoleniu wyszczególnionej.

Poza tym wpisuje żołnierz rodzaj, wzór, kaliber i numer nabytej broni na grzbiecie pozwolenia.

Żołnierz może wyzbyć się broni, posiadanej do użytku osobistego na rzecz:

- a) osoby posiadającej koncesjonowany handel bronią;
- b) osoby, wykazującej się pozwoleniem na daną broń i kartą upoważniającą do nabycia tej broni, wydaną przez powiatową władzę administracji ogólnej wzgl. władzę wojskową;
- c) osób, wykazujących się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż są uprawnieni do nabycia danej broni jako broni służbowej wzgl. należącej do jej przepisowego uzbrojenia w myśl postanowień art. 21. prawa o broni.

Pozbywający się broni winien otrzymaną od nabywcy kartę wzgl. (zaświadczenie) przedłożyć swojemu przełożonemu t. j. dowódcy wzgl. powiatowemu komendantowi uzupełnień — jak wyżej podano. Podana władza wojskowa może uprzednio wydane pozwolenie na broń cofnąć.

W tym miejscu odsyłamy do przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 23. 3. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 179) o pozwoleniach na broń do użytku osobistego osób prywatnych oraz o nabywaniu i pozbywaniu się broni.

Prawo posiadania § 1. Na prawo posiadania lub posiadania i noszenia broni należy uzyskać pozwolenie wg wzoru, ustalonego w załączniku I. tegoż rozporządzenia. Na prawo posiadania zbioru broni w celach muzealnych, naukowych lub pamiątkowych należy uzyskać pozwolenie w/g. wzoru ustalonego w załączniku II. tegoż rozporządzenia.

§ 2. Pozwolenie na prawo posiadania broni uprawnia do posiadania broni, wymienionej w tym pozwoleniu, w obrębie zamieszkania tej osoby, której pozwolenie zostało wydane, albo w obrębie innego lokalu, o ile jest on oznaczony w pozwoleniu.

§ 3. Pozwolenie uprawnia do posiadania i noszenia broni, wymienionej w tym pozwoleniu, wszędzie, gdzie nie jest to prawnie zabronione. Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania, osoba uprawniona winna pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

Zbiory broni. § 4. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni uprawnia jedynie do posiadania i przechowywania określonej broni w pomieszczeniach, oznaczonych w tym pozwoleniu.

§ 5. Imienne pozwolenie na broń winno być zaopatrzone we własnoręczny podpis osoby uprawnionej.

Imienne pozwolenia. Pozwolenie na okaziciela winno być zaopatrzone w pieczęć urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której zostało wydane, oraz we własnoręczny podpis osoby, uprawnionej do występowania w imieniu tego urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji. Pozwolenia nie odpowiadające postanowieniom tego paragrafu są nieważne.

§ 6. Pozwolenie na broń należy okazywać na każde żądanie władz bezpieczeństwa oraz organów policji państwowej, żandarmerii i ochrony granic.

§ 7. Pozwolenia wydaje się z ważnością na okres nie przekraczający lat trzech. Termin ważności po-

zwolenia może być przedłużony na okres nie przekraczający każdorazowo lat trzech. (Istnieją jednakże przepisy wewnętrzne, które obostrzają to postanowienie i zezwalają tylko w wyjątkowych wypadkach na udzielanie pozwoleń z ważnością do trzech lat. Z zasady wydaje się pozwolenia na okres jednego roku).

Pozwolenia na posiadanie zbioru broni mogą być wydane do odwołania.

Terminy ważności § 8. Prośby o przedłużenie terminu ważności pozwolenia osoba uprawniona winna wnieść do właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej przed upływem ważności pozwolenia.

§ 9. Osoby, które nie zamierzają ubiegać się o przedłużenie terminu ważności pozwolenia na broń, winny pozbyć się posiadanej broni, amunicji i prochu strzelniczego przed upływem tego terminu.

Kradzieże. § 10. W razie kradzieży lub zagubienia broni, osoba, której pozwolenie na tę broń zostało wydane, winna w ciągu 14 dni powiadomić o tym właściwą ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatową władzę administracji ogólnej.

Spadek broni. § 11. Osoba, w której posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, winna w ciągu 14 dni od dnia przyjęcia tej broni pozbyć się jej lub wnieść prośbę do właściwej powiatowej władzy admin. ogólnej o wydanie jej pozwolenia na broń (§ 1).

NABYWANIE I POZBYWANIE BRONI.

§ 12. Broń w celach osobistych wolno nabywać jedynie na zasadzie:

- a) pozwoleń na broń, o ile zawierają one osobne karty, uprawniające do nabycia broni,

- b) pozwoleń na posiadanie zbioru broni, o ile uprawniają one do nabywania broni.

Postanowienie powyższe nie odnosi się do nabywania broni przez sprowadzenie lub przywiezienie jej na obszar Rzeczypospolitej na zasadzie pozwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej, albo zaświadczenia, wydanego przez placówkę konsularną Rzeczypospolitej Polskiej za granicą. (Patrz art. 30 i 31 prawa o broni).

§ 13. Wolno nabywać broń tylko tego rodzaju i w takiej ilości, jaka jest oznaczona w pozwoleniu na broń na kartach uprawniających do nabycia broni, lub w pozwoleniu na posiadanie zbioru broni. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni może uprawniać do nabywania broni bez ograniczeń, zarówno co do ilości jak i rodzaju.

Pozwolenie § 14. Nabywać broń na zasadzie pozwolenia na okaziciela. zwolenia na okaziciela może jedynie osoba:

- a) uprawniona do występowania w imieniu urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której pozwolenie zostało wydane,
b) posiadająca specjalne upoważnienie na piśmie, wydane przez osobę, wymienioną w punkcie a).

Formy dla nabywania i pozbywania broni. § 15. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na broń należy wypełnić kartę, uprawniającą do nabycia danej broni oraz wpisać nabytą broń do pozwolenia. Fakt i data pozbycia się względnie nabycia określonej broni winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem przez osobę pozbywającą się broni w pozwoleniu (grzbiet karty upoważniającej do nabycia broni), a przez osobę nabywającą broń — na danej karcie. Osoby upoważnione do nabycia broni na pozwolenie na okaziciela, winny ponadto oznaczyć na karcie stanowisko, jakie w uprawnionym urzędzie, instytucji, przedsiębiorstwie lub organizacji zajmują.

Kartę zaopatrzoną w podpis nabywcy należy oddać osobie, pozbywającej się broni. Osoby upoważnione do nabycia broni na okaziciela winny ponadto oddać posiadane upoważnienie do nabycia broni.

§ 16. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na posiadanie zbioru broni należy nabytą broń wpisać do pozwolenia, osoba zaś pozbywająca się broni winna stwierdzić własnoręcznym podpisem fakt i datę pozbycia się broni.

§ 17. Pozbywać się broni na rzecz osób wymienionych w art. 21. ust. 1. punkt a) lub b) prawa o broni, wolno jedynie po otrzymaniu od tych osób zaświadczenia ich bezpośredniej władzy przełożonej, upoważniającej do nabycia takiej broni.

Postanowienie powyższe nie dotyczy jednak pozbywania się broni, nie należącej do przepisowego uzbrojenia tych osób i w podobnych wypadkach należy zastosować się do postanowienia § 15.

§ 18. Osobie pozbywającej się broni nie wolno oddać tej broni nabywcy przed dopełnieniem czynności, określonych w §§ 15, 16 wzgl. 17.

§ 19. W razie pozbycia się broni, osoba, która pozbyła się broni, winna od nabywcy kartę oraz upoważnienie, albo zaświadczenie złożyć właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej w 14 dni od dnia pozbycia się broni.

§ 20. Wszelkie wpisy w pozwoleniach na broń i w kartach uprawniających do nabycia broni, winny być dokonywane atramentem lub ołówkiem atramentowym czytelnie i dokładnie.

§ 21. Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do pozbywania się broni osobom posiadającym pozwolenie na handel taką bronią o ile nabywają one tę broń w celach handlowych.

§ 22. Broń myśliwską wolno odstępować bez dopełnienia czynności, określonych w niniejszym rozdziale, osobom, posiadającym pozwolenie na prawo posiadania i noszenia jakiegokolwiek broni myśliw-

skiej, jednakże tylko na czas polowania u osoby lub z osobą, która broń tę odstąpiła.

§ 23. Omówiono poprzednio w art. 18 prawa o broni.

§ 24. Wprowadza rozporządzenie w życie z dniem 1 kwietnia 1933 roku.

**Oficerowie
rezerwy.**

Oficerowie rezerwy mogą broń krótką palną, służącą do uzbrojenia nabyć po uzyskaniu pozwolenia właściwej powiatowej komendy uzupełnień i posiadać tę broń, o ile jest ona wpisana do książeczki oficerskiej. (Patrz przepisy służbowe Ministerstwa Spraw Wojsk. z dnia 5. V. 1937 r. Nr. 320-75.) Noszenie broni przez oficera rezerwy wymaga pozwolenia władzy admin. ogólnej.

**Funkcjonariusze
lasów państw.**

W myśl rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 18. I. 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 64) funkcjonariusze Lasów Państwowych zajmujący stanowiska nadleśniczych, adiunktów leśnych, praktykantów techniczno-leśnych, leśniczych, podleśniczych, praktykantów leśnych, gajowych, dozorców i strażników mogą bez pozwolenia władzy administracji ogólnej:

- a) posiadać i nosić przydzieloną im przez ich władzę przełożoną broń palną, krótką lub długą typu wojskowego;
- b) nabywać i nosić broń myśliwską.

Noszenie broni palnej długiej typu wojskowego dozwolone jest jedynie w związku z pełnioną służbą.

Posiadanie i noszenie broni wyżej wymienionej jak również jej nabywanie, uzależnione jest od posiadania imiennego zaświadczenia właściwej dyrekcji lasów państwowych, upoważniającego do nabycia lub posiadania i noszenia określonej w nim broni.

Dyrekcje lasów państwowych wydają zaświadczenia, po uzgodnieniu z władzami administracji ogólnej, właściwymi ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której zaświadczenie ma być wydane.

Zaświadczenie ważne jest tylko przy równoczesnym posiadaniu legitymacji służbowej.

Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania, funkcjonariusz obowiązany jest uzyskać zaświadczenie posiadać przy sobie i okazywać je wraz z legitymacją służbową na każde żądanie władz bezpieczeństwa oraz organów policji państwowej, żandarmerii i ochrony granic.

Do nabywania broni myśliwskiej przez funkcjonariuszy lasów państwowych stosuje się odpowiednio przepisy, regulujące nabywanie broni, należącej do przepisowego uzbrojenia osób, wymienionych w art. 21, ustęp 1, punkt b) prawa o broni.

Nie należy Art. 20. Pozwolenie na broń
udzielać pozwoleń. nie może być wydane:

- a) osobom nieletnim do lat 17;
- b) chorym umysłowo;
- c) osobom znanym, jako nałogowi pijacy lub narkomani;
- d) włóczęgom;
- e) osobom dwukrotnie karanym za przekroczenie tego samego przepisu niniejszego prawa co do nabywania, posiadania i noszenia broni, o ile od ostatniego ukarania nie upłynęły 3 lata.

Na prośbę rodziców lub opiekunów pozwolenie może być wydane nieletnim powyżej lat 14, jednakże tylko na broń dla celów sportowych lub łowieckich.

Funkcjonariusze Art. 21. Postanowienia art.
uzbrojeni. 18, ustęp 1, nie mają zastosowania:

- a) do osób, wchodzących w skład siły zbrojnej Państwa, o ile chodzi o broń należącą do ich przepisowego uzbrojenia;
- b) do osób, które z tytułu swej służby publicznej lub swego charakteru służbowego i zgodnie z właściwymi przepisami prawnymi uprawnione są do posiadania albo do posiadania i noszenia określonego rodzaju broni.

c) do osób, używających broni palnej w celach sportowych i ćwiczebnych w dozwolonych przez władzę strzelnicach, lecz tylko o ile chodzi o używanie i noszenie broni w obrębie strzelnicy.

Dla przedstawicieli państw obcych oraz członków dyplomatycznych misyj zagranicznych legitymacja, wydana przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zastępuje pozwolenie na broń.

Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych może określić, które osoby poza wymienionymi w niniejszym artykule, mogą nabywać, posiadać i nosić broń bez pozwolenia, z obowiązkiem jednak zgłoszenia takiej broni właściwej władzy. (Rozporządzenia takiego dotąd nie wydano.)

Posiadanie lub noszenie broni. Art. 22. Pozwolenie na broń może być wydane bądź to na prawo posiadania, bądź też na prawo posiadania i noszenia broni. Pozwolenie uprawnia do nabycia broni w nim wymienionej, o ile w pozwoleniu nie zaznaczono inaczej.

Pozwolenia na broń są imienne i ważne tylko dla tej osoby fizycznej, której zostało wydane i tylko na broń tego rodzaju i w tej ilości, jaka w nich jest wymieniona.

Urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym oraz instytucjom i przedsiębiorstwom prywatnym, którym broń jest potrzebna dla ochrony ich mienia lub bezpieczeństwa życia ich pracowników, jak również zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego oraz stowarzyszeniom strzeleckim dla celów wyćwiczenia w strzelaniu, mogą być wydawane pozwolenia na okaziciela.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami władny jest wydawać regulaminy i przepisy o noszeniu i używaniu broni dla urzędów, instytucyj i przedsiębiorstw, zrze-

szeń oraz towarzystw. (Rozporządzenia takie istnieją i z uwagi na ich charakter administracji wewnętrznej nie nadają się do ogłoszenia publicznego.)

**Bezpłatne
pozwolenia.**

Pozwolenia na okaziciela wydawane urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego oraz stowarzyszeniom strzeleckim, jak również pozwolenia wydawane urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym oraz żołnierzom wymienionym w art. 19 na podstawie zaświadczenia ich władzy przełożonej dla obrony osobistej lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, wolne są od wszelkich opłat. Postanowienie to zmienia rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych ujęte w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dnia 15. VI. 1938 roku Nr 17, poz. 92 i wyjaśnia, że wspomniane pozwolenia dla urzędników i funkcjonariuszy państwowych odnoszą się jedynie do pozwoleń na broń, a nie do podań o wydanie pozwolenia. Podania takie podlegają opłacie stemplowej w wysokości 5,— zł i po 50 gr od każdego załącznika na mocy ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1. VII. 1926 r. (Dz U. R. P. Nr 64/1935, poz. 404).

Art 23. Pozwolenie na broń ważne jest na całym obszarze Państwa.

**Zmiany miejsca
zamieszkania.**

W razie zmiany miejsca zamieszkania, osoba posiadająca pozwolenie, winna je przedstawić przed upływem dni 30 właściwej dla nowego miejsca zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej w celu zaopatrzenia go w adnotację o zmianie miejsca zamieszkania.

Postanowienie to nie ma zastosowania do pozwoleń władz wojskowych po myśli. art 19.

**Cofnięcie pozwoleń
na broń.**

Art. 24. Powiatowa władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce zamieszkania posiadającego pozwolenie, może cofnąć pozwolenie w każdym czasie, jeśli uzna to za wskazane ze względu na interes Państwa albo bezpieczeństwo, spokój lub porządek publiczny, a winna to uczynić, jeśli ujawnione zostanie, że osoba, której pozwolenie zostało wydane, należy do jednej z kategorii osób wymienionych w art. 20.

W przypadkach, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, każda inna władza administracji ogólnej może tymczasowo odebrać pozwolenie na broń, zawiadamiając o tym władzę miejscową, która wyda właściwą decyzję.

Władza wojskowa, która wydała pozwolenie na broń w myśl art. 19., może w każdym czasie cofnąć to pozwolenie, jeśli przemawiają za tym ważne względy służbowe, bezpieczeństwa, lub interes wojska, a winna to uczynić, gdy stosunek służbowy z żołnierzem został rozwiązany, chyba że żołnierz ten przechodzi w stan spoczynku.

Art. 25. Pozwolenie na broń palną uprawnia osobę, której zostało wydane, do nabycia amunicji do broni w nim wymienionej, w ilości określonej w tym pozwoleniu.

Nabywanie prochu. Osoby posiadające pozwolenie na broń palną myśliwską, mogą nabywać także proch strzelniczy w ilości, którą określa rozporządzenie wykonawcze. (Rozporządzenia takiego dotąd nie wydano.)

Art. 26. Osoby, którym odmówiono wydania pozwolenia na broń lub którym pozwolenie cofnięto, winny pozbyć się broni, o ile ją posiadają, w terminie przez władze oznaczonym.

W razie nie pozbycia się broni w terminie, władza może broń zająć, o ile w przypadkach zasługujących na uwzględnienie nie przedłuży wyznaczonego terminu.

Zajęcie broni. Jeśli władza uzna to za potrzebne, może równocześnie z odmową pozwolenia lub jego cofnięciem broń zabierać lub zarządzić złożenie broni do czasu jej pozbycia w miejsce lub u osób, przez nią oznaczonych.

Broń zajętą władza sprzedaje z publicznego przetargu, jeśli osoba, do której ta broń należy, nie pozbędzie się jej w ciągu 3 miesięcy od chwili zajęcia broni. Na prośbę jednak tej osoby władza powierzy sprzedać broń koncesjonowanemu przedsiębiorstwu handlu bronią. Sumę uzyskaną ze sprzedaży zwraca się właścicielowi broni po potrąceniu rzeczywistych kosztów związanych ze sprzedażą. Właścicielowi broni sprzedanej w myśl niniejszego postanowienia, nie przysługuje prawo skargi co do wysokości osiągniętej ze sprzedaży sumy.

Jeśli żołnierz, któremu cofnięto pozwolenie na broń z powodu rozwiązania stosunku służbowego, (art. 24) zamierza nadal broń posiadać, winien uzyskać pozwolenie właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej, w razie nie uzyskania takiego pozwolenia, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia niniejszego artykułu.

Władza wojskowa przekazuje broń zajętą powiatowej władzy administracji ogólnej celem sprzedania jej (jak w ustępie 4).

Postanowienia niniejsze mają także zastosowanie do amunicji i prochu strzelniczego.

Art. 27. Broń i amunicję odstępować wolno czasowo lub na stałe jedynie osobom uprawnionym do jej nabycia zgodnie z postanowieniami niniejszego prawa.

Przyjmowanie broni Broń mogą przyjmować w zastaw tylko zakłady zastawnicze (lombardy), prowadzone przez związki publiczno-prawne, o ile ich statuty przewidują taką działalność i o ile one posiadają pomieszczenie, uznane przez władze (art. 6) za od-

powiednie do przechowywania broni. Przyjmowanie w zastaw amunicji lub prochu strzelniczego jest zakazane.

Zakaz noszenia broni. Jeśli interes Państwa lub względy bezpieczeństwa tego wymagają, wojewódzka władza administracji ogólnej może na całym lub części powierzzonego sobie obszaru zarządzić czasowe złożenie wszystkich lub niektórych rodzajów broni, posiadanej w celach osobistych, w określonych przez siebie miejscach i terminach. Władza ta może w takich przypadkach także zakazać czasowo noszenia wszelkiej broni lub niektórych jej rodzajów.

W przypadkach nagłych i na czas nieprzekraczający dni 14 uprawnienia, o których mowa w ustępie 1, przysługują powiatowej władzy administracji ogólnej na powierzonym jej obszarze.

Zarządzenia te mogą postanawiać, iż decyzje władz, wydane w celu wykonania tych zarządzeń, są natychmiast wykonalne.

Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do wojska (art. 19).

Art. 29. Artykuł ten omawia wzory i czas trwania pozwoleń na broń, które regulują omawiane w art. 19 rozporządzenia.

VI. PRZYWÓZ, WYWÓZ I PRZESYŁANIE BRONI.

Art. 30. Przywozić broń na obszar Rzeczypospolitej w celach przemysłowych i handlowych mogą jedynie koncesjonowane przedsiębiorstwa wyrobu broni lub przedsiębiorstwa, które otrzymały pozwolenie na handel bronią — na podstawie pozwolenia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Przywóz broni. Art. 31. Broń do użytku osobistego z zagranicy, wolno sprowadzać lub przywozić ze sobą na obszar Rzeczypospolitej bądź na zasadzie pozwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miej-

sce zamieszkania odbiorcy, względnie przywożącego, bądź na zasadzie zaświadczenia, wydanego przez właściwą placówkę konsularną Rzeczypospolitej Polskiej za granicą.

Osoby, które sprowadziły lub przywiozły ze sobą broń na zasadzie zaświadczenia placówki konsularnej, winny w ciągu dni 30 od dnia przyjazdu do Polski zwrócić się do powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie pozwolenia na posiadanie i nośnienie tej broni.

Postanowienia powyższe mają to samo zastosowanie dla wojska, z tą różnicą, że zamiast powiatowych władz admin. ogólnej, załatwiają tę sprawę władze wojskowe.

Art. 32. Broń typu wojskowego, z wyjątkiem broni, posiadanej do użytku osobistego, wolno wywozić z obszaru Rzeczypospolitej jedynie na zasadzie pozwolenia Ministra Spraw Wojskowych lub władz przez niego upoważnionych.

Art. 33. Broń palną, posiadaną do użytku osobistego, wolno przewozić publicznymi środkami przewozowymi tylko w stanie nie nabitym.

Postanowienie powyższe nie dotyczy broni palnej krótkiej o ile jadący mają ją przy sobie.

Art. 34. Warunki i sposób przewozu broni w celach handlowych i przemysłowych ustala rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu.

Rozporządzenia takiego dotąd nie wydano.

Art. 35. Broń przysyłać wolno pocztą tylko na podstawie deklaracji i tylko do osób uprawnionych do jej nabycia wzgl. posiadania. Sposób przysyłania broni pocztą i kontrolę nad tego rodzaju przesyłkami reguluje rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a co do sposobu przysyłania także z Ministrem Przemysłu i Handlu. (Dotąd takiego rozporządzenia nie ogłoszono.)

Art. 36. Minister Spraw Wewnętrznych może czasowo w drodze rozporządzenia ograniczyć lub za-

kazać przewozu lub przesyłania broni na poszczególnych obszarach albo między poszczególnymi obszarami lub miejscowościami Państwa.

W przypadkach, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, wojewódzka władza administracji ogólnej może wydać analogiczne zarządzenie na powierzonym sobie obszarze na czas nie przekraczający dni 14. (Dotąd takie rozporządzenie wzgl. zarządzenie się nie ukazało.)

VII. MATERIAŁY WYBUCHOWE.

Art. 37. Materiałami wybuchowymi wolno zawodowo handlować tylko na zasadzie pozwolenia władzy.

Art. 38. Pozwolenia, o których mowa w art. 37, wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej. Postanowienia art. 5, 8, 9, 10, ustęp 1 i art. 12 mają odpowiednie zastosowanie.

Art. 39. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji ustala miejsca, w których składy materiałów wybuchowych nie będą mogły być urządzane, oraz rejony bezpieczeństwa, jakie przedsiębiorstwa wokół tych składów winne utrzymywać biorąc pod uwagę podział tych składów na pewne typy oraz przy uwzględnieniu maksymalnej ilości materiałów wybuchowych, które będą mogły być w takich składach przechowywane, jak również przepisy co do nadziemnych składów tego rodzaju. Rozporządzenie to określa również, w jakim zakresie i w jakich przypadkach postanowienia jego będą dotyczyć składów amunicji. (Dotąd rozporządzenia takiego nie wydano.)

Art. 40. Postanowienia rozdziału 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie do handlu materiałami wybuchowymi.

Art. 41. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych określa warunki i sposoby nabywania,

przechowywania i używania materiałów wybuchowych dla celów przemysłowych oraz eksploatacji rolnej i leśnej, ustala wzory zaświadczeń i pozwoleń oraz określi zakres i sposób kontroli władz nad osobami i przedsiębiorstwami, używającymi materiałów wybuchowych w wyżej podanych celach. (Rozporządzenia takiego dotąd nie wydano.)

Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych w zakładach górniczych dla celów górniczych reguluje art. 148 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 29. 11. 1930 r. Prawo górnicze (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654). Sprzedaż materiałów wybuchowych dla celów górniczych przez wytwórnie i przedsiębiorstwa sprzedaży materiałów wybuchowych (art. 37) odbywać się będzie na warunkach, które określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych. (Rozporządzenia tego dotąd nie wydano.)

Kontrola. Niezależnie od kontroli władz górniczych władze administracji ogólnej są uprawnione do badania nadziemnych składów materiałów wybuchowych w zakładach górniczych co do zgodności przechowywanych w nich materiałów wybuchowych z księgami. O wynikach badania władze te winny niezwłocznie zawiadomić właściwe władze górnicze.

Art. 42. Nabywanie, posiadanie i używanie materiałów wybuchowych poza przypadkami, określonymi w art. 37 i 41, jest zakazane.

W przypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, wojewódzka władza administracji ogólnej może pozwolić na nabycie i użycie materiałów wybuchowych na warunkach w pozwoleniu podanych.

Postanowienia ust. 1 i 2 nie dotyczą amunicji do broni palnej oraz prochu strzelniczego nabywanych do użytku osobistego na podstawie art. 25.

Przewóz materiałów wybuchowych. Art. 43. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Komunikacji oraz Przemysłu i Handlu określi materiały wybuchowe, których przewożenie będzie dopuszczone, warunki i sposoby ich przewozu, środki ostrożności przy przewożeniu oraz kontrolę władz. Rozporządzenie to określi również warunki i sposób przewozu amunicji i prochu strzelniczego w celach handlowych i przemysłowych oraz amunicji i prochu strzelniczego, posiadanych do użytku osobistego. (Rozporządzenia wykonawczego dotąd nie wydano, wobec czego przepisy niemieckie podane w art. 1 są np. w b. zaborze pruskim aktualne.)

Przewóz materiałów wybuchowych kolejami żelaznymi odbywa się na podstawie regulaminów przewozu lub taryf kolejowych, wydawanych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co do postanowień, dotyczących bezpieczeństwa publicznego. Przesyłanie materiałów wybuchowych pocztą jest zakazane.

Do przewozu i sprowadzania amunicji i materiałów wybuchowych na obszar Rzeczypospolitej oraz do przewozu amunicji i tych materiałów w obrębie Państwa mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 30 i 36.

VIII. STRZELNICE.

Art. 44. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych określa przepisy, jakim winno odpowiadać pod względem bezpieczeństwa urządzenie i prowadzenie strzelnic, przeznaczonych do ćwiczeń w strzelaniu z broni palnej, oraz ustali sposób przechowywania, używania i postępowania z bronią w takich strzelnicach. Postanowienie to nie dotyczy strzelnic wojskowych. (Rozporządzenia wykonawczego co do strzelnic dotąd nie wydano.)

IX. POSTANOWIENIA OGÓLNE I KARNE.

Rewizje osobiste. Art. 45. Jeżeli powiatowa władza administracji ogólnej ma uzasadnione podejrzenie, że dana osoba posiada lub przechowuje bezprawnie broń, amunicję lub materiały wybuchowe, władza ta może w celu wykrycia tych przedmiotów zarządzić dokonanie rewizji mieszkania i zabudowań, należących do takiej osoby. Zarządzenie to może dotyczyć także tych mieszkań i zabudowań w których osoba podejrzana przebywa.

W razie uzasadnionego podejrzenia, że dana osoba posiada lub nosi bezprawnie broń, amunicję lub materiały wybuchowe, organa Policji Państwowej mogą w celu wykrycia tych przedmiotów poddać taką osobę rewizji osobistej.

Co do osób, podlegających kompetencji wojskowych sądów karnych, uprawnienia powyższego artykułu przysługują wojskowym władzom lub wojskowym organom bezpieczeństwa, chyba że zwłoka grozi niebezpieczeństwem, a na miejscu nie ma władz lub organów wojskowych.

Art. 46. Urzędy celne, pocztowe i kolejowe lub ich organa zatrzymują każdy transport broni, amunicji lub materiałów wybuchowych, przesłanych niezgodnie z postanowieniami art. 30, 31, 32, 34, 35 i 43, zawiadamiając o tym równocześnie najbliższą powiatową władzę administracji ogólnej lub najbliższą jednostkę policyjną.

Kary sądowe. Art. 47. Kto bezprawnie wyrabia, posiada, przechowuje lub pozbywa broń palną typu wojskowego lub amunicję do takiej broni z wyjątkiem broni krótkiej i amunicji do niej — podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3. Tej samej karze podlega, kto bezprawnie pozbywa materiały lub przyrządy wybuchowe. Broń, amunicja lub materiały i przyrządy wybuchowe podlegają przypadkowi.

Kary administracyjne. Art. 48. Kto bezprawnie wyrabia, posiada, przechowuje lub pozbywa broń palną, krótką lub myśliwską, albo amunicję do takiej broni, podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub karze grzywny do 5.000 zł.

Podżeganie, pomoc i usiłowanie podlegają karze.

Broń i amunicja podlegają przepadkowi.

Art. 49. Kto wykracza przeciw postanowieniom niniejszego prawa lub przepisom, wydanym na jego podstawie, podlega — jeżeli za czyn nie grozi kara surowsza, — karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł. Prócz tego można orzec przepadek broni, amunicji i materiałów wybuchowych.

Art. 50. W razie orzeczenia przepadku prawa osób trzecich nie zostają naruszone.

Art. 51. Za wyrób w zrozumieniu art. 47 i 48 należy uważać także wykańczanie i przerabianie broni.

Art. 52. Oprócz kary można zabronić sprzedaży broni, amunicji lub materiałów wybuchowych na czas od roku do 5 lat.

Art. 53. Przestępstwa wymienione w art. 48 i 49 podlegają karze w drodze administracyjnej. Do orzekania o przestępstwach, wymienionych w ustępie 1., popełnianych przez osoby, podlegające właściwości wojskowych sądów karnych, właściwe są wojskowe sądy karne.

Art. 54. Wszędzie, gdzie w prawie niniejszym jest mowa o powiatowych władzach administracji ogólnej, są w miastach, stanowiących odrębne powiaty miejskie, właściwymi starostowie grodzcy (dyrektorowie policji, Komisarz Rządu m. Gdyni).

X. POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Art. 55. Pozwolenie na posiadanie, względnie posiadanie i noszenie broni, wydane przed wejściem w życie niniejszego prawa, zachowują swą ważność na czas, na jaki zostały wydane, w każdym zaś razie do 31 marca 1933 r.

Pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlu bronią lub amunicją, wydane przed wejściem w życie niniejszego prawa, zachowują swą ważność nadal z tym, że do prowadzenia tych przedsiębiorstw będą miały zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszego prawa lub rozporządzeń i przepisów, na jego podstawie wydanych, postanowienia tego prawa lub tych rozporządzeń i przepisów. (Dotąd specjalnych przepisów odnośnie tego artykułu nie wydano.)

Rozporządzenia wykonawcze ustalą terminy, w czasie których wymienione w ustępie 2. przedsiębiorstwa będą obowiązane przystosować swe urządzenia do wymagań niniejszego prawa i rozporządzeń, wydanych na jego podstawie. (Poza zarządzeniem Wojewody Poznańskiego, wymienionym w art. 8, odnośnych rozporządzeń dotąd nie ogłoszono.)

Art. 56. Wykonanie niniejszego prawa porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 57. Prawo niniejsze weszło w życie z dniem 1 stycznia 1933 r., a przepisy prawa niniejszego w zakresie handlu bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi weszły w życie na obszarze województwa Śląskiego po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na te przepisy.

Równocześnie utraciły moc prawną:

- a) dekret z dnia 25. 1. 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. U. R. P. nr. 9, poz. 123),
- b) patent cesarski z dnia 24. 10. 1852 r. o wyrobie, posiadaniu i noszeniu broni i jej przewozie (Dz. U. p. austr. nr. 223),
- c) patent cesarski o prochu strzelniczym z dnia 31. 3. 1853 r. (Dz. U. p. austr. nr. 99),
- d) ustawa z dnia 27. 5. 1885 r. przeciw użytkowaniu materiałów wybuchowych w sposób szkodliwy (Dz. U. p. austr. nr. 134),

- e) ustawa z dnia 9. 6. 1884 r. o zbrodniczym i niebezpiecznym dla ogółu użytku materiałów wybuchowych (Dz. U. Rz. Niem. str. 61),
- f) postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. 6. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), dotyczące sprzedaży broni, amunicji i materiałów wybuchowych — oraz wszelkie przepisy w sprawach uregulowanych w prawie niniejszym.

OPLATY STEMPOWE.

W myśl art. 145 i 154 ustawy o opłatach stempowych z dnia 1. 7. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, rok 1935, poz. 404) opłaty stempowe wynoszą: od podania o uzyskanie pozwolenia na broń 5 zł, za pozwolenie (poświadczenie) 5 zł i od fotografii (jako załącznik) 50 gr, czyli razem $10,50 + 10\% = 11,55$ zł.

Prolongata wynosi: 5 zł od podania, 5 zł za prolongatę, 50 gr załącznik (pozwolenie które trzeba dołączyć), czyli razem $10,50$ zł $+ 10\% = 11,55$ zł.

O ile przy podaniu o prolongatę wnosi się jednocześnie o pozwolenie na zakup nowej broni, opłata wynosi: 5 zł za podanie, 5 zł za prolongatę, 5 zł za upoważnienie do nabycia broni i 50 gr załącznik, czyli razem $15,50$ zł $+ 10\% = 17,05$ zł.

Okazyjne
Kupna — Sprzedaże

M A S Z Y N
K O T Ł Ó W
i M O T O R Ó W

najpewniej załatwia się
przez reklamę w tygodniku

„Rynek Metalowy
i Maszynowy“

Poznań, ul. Wielka 10

CENA BROSZURY ZŁ 0,75

ZAKŁADY GRAFICZNE I WYDAWNICZE
DRUKARNIA NAKŁADOWA „KUPCA” POZNAŃ, WIELKA 10